

UZASADNIENIE

I. Potrzeba i cel zawarcia Konwencji oraz uwarunkowania strony polskiej

Konwencja o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu, sporządzona w Oslo dnia 18 września 1997 r. (tzw. Konwencja Ottawska¹⁾), została zawarta w związku z głębokim przekonaniem społeczności międzynarodowej, że jedynie delegalizacja min przeciwpiechotnych stworzy realne szanse na zażegnanie światowego kryzysu humanitarnego spowodowanego niekontrolowanym, masowym stosowaniem tego środka walki oraz pozwoli w relatywnie krótkim okresie czasu maksymalnie ograniczyć skutki tego kryzysu.

Konstrukcja i zasady działania miny przeciwpiechotnej sprawiają, iż ten, kto jej użył na polu walki, nie ma żadnego wpływu na to, kiedy i jaki cel może ona porazić. Miny te są nadal sporadycznie używane w sposób niekontrolowany w międzynarodowych i wewnętrznych konfliktach zbrojnych. Są one zwłaszcza wykorzystywane przez siły nieregularne, ale także posługują się nimi armie narodowe, gdy korzystają z technik narzutowych. Stosunkowo rzadko sporządza się przy tym stosowną dokumentację pozwalającą szybko i sprawnie usunąć pola minowe, jakie pozostały po zakończeniu danego konfliktu. W rezultacie zdecydowana większość obszarów, na których miały miejsce współczesne konflikty zbrojne, dotknięta jest kryzysem humanitarnym spowodowanym przez pozostające na tych obszarach, niekiedy przez dziesiątki lat, miny przeciwpiechotne. Kryzys powoduje nie tylko bezpośrednie fizyczne zagrożenie minami ludności cywilnej utrzymujące się długo po zakończeniu konfliktu, ale również stwarza konieczność ponoszenia wysokich kosztów związanych z rozminowywaniem, wzrastającym zapotrzebowaniem na pomoc w usuwaniu skutków ich wybuchów oraz na pomoc medyczną dla poszkodowanych i ich szeroko rozumianą reintegrację społeczno-ekonomiczną. Ponadto brak możliwości wykorzystania znacznych obszarów ziemi uprawnej do celów rolniczych skutecznie hamuje rozwój gospodarczy społeczności dotkniętych tym problemem.

¹⁾ Konwencja o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu została sporządzona w Oslo dnia 18 września 1997 r. i wyłożona do podpisu w Ottawie w dniach 3 – 4 grudnia 1997 r. Konwencja obowiązuje strony od dnia 1 marca 1999 r.

Celem Konwencji Ottawskiej jest:

- całkowite wyeliminowanie min przeciwpiechotnych z arsenałów wojskowych poprzez wprowadzenie bezwzględnego zakazu ich użycia na polu walki oraz zniszczenie nie tylko posiadanych zapasów tych min, ale także stworzenie skutecznych barier prawnych uniemożliwiających ich odtworzenie,
- ograniczenie w maksymalnie możliwym stopniu skutków kryzysu powstałego w wyniku użycia min przeciwpiechotnych poprzez wprowadzenie nakazu identyfikacji obszarów zaminowanych oraz obszarów, co do których zachodzi uzasadnione podejrzenie, iż znajdują się tam miny przeciwpiechotne, a następnie oznakowanie i zabezpieczenie min przed osobami postronnymi do czasu rozminowania,
- stworzenie ram prawnych i mechanizmów wszechstronnej międzynarodowej współpracy i pomocy zarówno dla państw dotkniętych tym kryzysem, jak też dla samych ofiar min przeciwpiechotnych.

Wiążąc się Konwencją Ottawską, Rzeczpospolita Polska dołączy do grona 159 Państw Stron Konwencji i potwierdzi swoją dużą wrażliwość na problemy natury humanitarnej, wyrażaną wielokrotnie na różnych forach międzynarodowych. Należy przy tym podkreślić, że od 1998 r. Polska, nie będąc stroną Konwencji Ottawskiej, dobrowolnie wypełnia najważniejsze jej postanowienia, tj. nie produkuje, nie eksportuje i nie wykorzystuje min przeciwpiechotnych w operacjach wojskowych. Ponadto od 2003 r. Polska dobrowolnie składa raporty, które są zobowiązane przedkładać Państwa Strony Konwencji Ottawskiej zgodnie z art. 7 Konwencji.

Należy podkreślić, że rezygnacja z min przeciwpiechotnych przez Siły Zbrojne RP została poprzedzona odpowiednimi analizami oraz przygotowaniem i nie spowoduje uszczerbku dla systemu obronnego Rzeczypospolitej Polskiej. Tak jednoznaczne stwierdzenie wynika z następujących przesłanek:

- 1) w następstwie zmienionego charakteru zagrożeń dla bezpieczeństwa Polski oraz przewidywanego rodzaju operacji wojskowych z udziałem polskich Sił Zbrojnych rola min przeciwpiechotnych w systemie obronnym państwa jest relatywnie mniejsza;
- 2) realizowany konsekwentnie proces modernizacji polskich Sił Zbrojnych powoduje, iż znacznej poprawie ulegają zdolności bojowe wojsk dzięki użyciu

nowo pozyskanych systemów ogniowych, w szczególności w zakresie rozpoznania i identyfikacji informacji o sytuacji na polu walki oraz skutecznego rażenia przeciwnika. Pozwala to w znacznym stopniu zrekompensować utratę funkcji obronnych spełnianych dotychczas przez miny przeciwpiechotne;

- 3) miny przeciwpiechotne zostały w sposób planowy wycofane z arsenału Sił Zbrojnych RP²⁾ z uwagi na ich przestarzałość techniczną oraz upływający normatywny okres ich przydatności do użycia (określony przez producenta).

II. Różnice między dotychczasowym i projektowanym stanem prawnym

W dotychczasowym stanie prawnym, w porządku prawno-międzynarodowym, podstawowym aktem prawnym regulującym problematykę min przeciwpiechotnych jest Poprawiony II Protokół w sprawie zakazów lub ograniczeń użycia min, min pułapek i innych urządzeń, sporządzony w Genewie dnia 3 maja 1996 r.³⁾ (Dz. U. z 2005 r. Nr 125, poz. 1048), który stanowi załącznik do Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki, sporządzonej w Genewie dnia 10 października 1980 r.⁴⁾ (Dz. U. z 1984 r. Nr 23, poz. 104). Porozumienie to wprowadza dodatkowe wymogi techniczne, jakie – między innymi – miny przeciwpiechotne winny spełniać, ale nie zakazuje ich posiadania i użycia.

Ponadto problematyka dotycząca reglamentacji obrotu i wytwarzania materiałów wybuchowych została uregulowana w ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.) oraz w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie rodzajów broni i amunicji oraz wykazu wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, na których wytwarzanie lub obrót jest wymagana koncesja (Dz. U. Nr 145, poz. 1625, z późn. zm.). Wymóg uzyskania koncesji na

²⁾ 97% całości zasobów tego środka bojowego, którym jeszcze na początku XXI wieku dysponowały Siły Zbrojne RP to typy min PMD-6, POMZ-2, 2M – ich rozwiązania konstrukcyjne wywodzą się z okresu końca II wojny światowej.

³⁾ Protokół wszedł w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 14 kwietnia 2004 r.

⁴⁾ Konwencja CCW wraz z Protokołami I, II i III weszła w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 2 grudnia 1983 r.

wytwarzanie i obrót minami przeciwpiechotnymi jest przewidziany w wyżej wymienionym rozporządzeniu Rady Ministrów.

Kwestię zakazu eksportu min przeciwpiechotnych z terytorium RP reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie wprowadzenia zakazu i ograniczenia obrotu towarami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa (Dz. U. Nr 255, poz. 2557, z późn. zm.), które określa listę krajów objętych zakazem lub ograniczeniem eksportu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej towarów o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa.

Wejście w życie Konwencji Ottawskiej spowoduje konieczność wykonania przez RP zobowiązań zawartych w art. 1 Konwencji, które przewidują, że Państwo Strona nigdy w żadnych okolicznościach nie będzie:

- 1) używać min przeciwpiechotnych;
- 2) prowadzić prac badawczo-rozwojowych i wdrażać (BRW), wytwarzać, gromadzić, składować, przekazywać komukolwiek min przeciwpiechotnych (transfer bezpośredni i pośredni);
- 3) pomagać, zachęcać lub nakłaniać do działań zabronionych przez Konwencję Ottawską.

Jednocześnie RP będzie zobowiązana do⁵⁾:

- 1) zakończenia procesu niszczenia wszystkich składowanych min przeciwpiechotnych (art. 4) oprócz kilku tysięcy min pozostawionych dla zabezpieczenia celów szkoleniowych (wyjątek wynikający z art. 3 ust. 1) – najpóźniej w ciągu 4 lat od wejścia w życie Konwencji Ottawskiej do polskiego porządku prawnego;
- 2) corocznego przygotowywania i przekazywania Sekretarzowi Generalnemu ONZ raportu narodowego o wykonywaniu postanowień Konwencji Ottawskiej – zgodnie z wymogami przewidzianymi w art. 7 Konwencji;
- 3) przekazania do bazy danych ONZ informacji dotyczących posiadanych zdolności w sferze rozminowywania, w tym technologii rozminowywania,

⁵⁾ Postanowienia art. 5 ust. 1 i 2 nakazujące likwidację pól minowych i obszarów zaminowanych nie odnoszą się do Rzeczypospolitej Polskiej, ponieważ na terytorium naszego państwa takie obszary nie występują.

zaplecza eksperckiego – spisów ekspertów i agencji eksperckich oraz krajowych punktów kontaktowych dotyczących rozminowywania (art. 6).

W związku z powyższym, tracą moc postanowienia odnoszące się do min przeciwpiechotnych zawarte w Protokole II w sprawie zakazów lub ograniczeń użycia min, min pułapek i innych urządzeń (w wersji zmodyfikowanej w 1996 r.) do Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki odnoszące się do min przeciwpiechotnych.

Należy również zauważyć, że związanie RP Konwencją Ottawską stworzy konieczność wykonania przez RP zobowiązania przewidzianego w art. 9 Konwencji do podjęcia wszelkich środków prawnych, administracyjnych i innych, w tym wprowadzenia środków karnych w celu zapobiegania i powstrzymywania wszelkiej działalności podejmowanej na terytorium RP lub przez obywateli RP, zabronionej na mocy tej Konwencji.

III. Skutki związane z ratyfikacją Konwencji Ottawskiej

Skutki społeczne

Niniejsza Konwencja nie wywrze żadnych skutków społecznych, ale zakaz użycia min przeciwpiechotnych w przypadku wystąpienia konfliktu zbrojnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może przyczynić się do zmniejszenia liczby ofiar i ponoszenia kosztów społecznych z tym związanych.

Skutki gospodarcze

Przyjęcie Konwencji Ottawskiej do polskiego porządku prawnego nie wpłynie na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki, nie wpłynie również na sytuację i rozwój regionalny.

Przyjęcie Konwencji Ottawskiej do polskiego porządku prawnego nie wpłynie na rynek pracy.

Skutki finansowe

Przyjęcie Konwencji Ottawskiej do polskiego porządku prawnego nie wywrze bezpośrednich skutków finansowych dla budżetu państwa, ani budżetu jednostek samorządu terytorialnego.

Proces niszczenia wycofanych z arsenału Sił Zbrojnych RP min przeciwpiechotnych jest realizowany przez Agencję Mienia Wojskowego w ramach programu niszczenia zbędnej dla Sił Zbrojnych RP amunicji konwencjonalnej. Na jego realizację zapewnione zostały odpowiednie środki finansowe. Warto podkreślić, iż niszczenie wycofanych min nie jest procesem kosztownym. Ich prosta konstrukcja powoduje, że operacja niszczenia w praktyce sprowadza się do rozkompletowania wszystkich min, a następnie zagospodarowania bądź utylizacji uzyskanych elementów składowych. Operacja ta zakończy się w określonym w Konwencji terminie.

Ewentualne skutki finansowe dla budżetu państwa wynikające z przyjęcia Konwencji Ottawskiej do polskiego porządku prawnego może przynieść realizacja działań pomocowych przewidzianych w art. 6 Konwencji. Powyższe postanowienie Konwencji zobowiązuje bowiem każde Państwo Stronę, które jest w stanie to uczynić, do świadczenia pomocy na rzecz ofiar i regionów, w których miny stanowią ogromne zagrożenie dla lokalnych społeczności, będąc jednocześnie barierą uniemożliwiającą rozwój ekonomiczny tych społeczności. Środki na ten cel będą corocznie zaplanowane w budżecie Ministerstwa Spraw Zagranicznych jako instytucji właściwej w zakresie niesienia pomocy rozwojowej.

Art. 14 Konwencji Ottawskiej przewiduje, że koszty Spotkań Państw Stron, Konferencji Przeglądowych oraz Konferencji Poprawkowych, koszty poniesione przez Sekretarza Generalnego ONZ zgodnie z art. 7 i 8 Konwencji oraz koszty misji ustalania faktów będą pokrywane przez Państwa Strony zgodnie ze skalą składek płaconych ONZ przez państwa po jej odpowiednim dostosowaniu. Środki na wykonanie tych zobowiązań będą zapewnione corocznie w budżecie Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Ponadto należy zauważyć, że przyjęcie Konwencji Ottawskiej do polskiego porządku prawnego nie będzie miało skutków prawnych w obszarze pomocy społecznej. Krąg podmiotów uprawnionych do świadczeń z pomocy społecznej określony w art. 5 nie zmieni się, a udzielanie pomocy ofiarom min przeciwpiechotnych w zakresie świadczeń z pomocy społecznej będzie następować na zasadach określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.), świadczenia te nie będą różnić się od świadczeń udzielanych innym osobom uprawnionym.

Skutki polityczne

Zwiążanie się Konwencją Ottawską z wielu względów wpłynie korzystnie na wizerunek polityczny Rzeczypospolitej Polskiej zarówno jako członka Unii Europejskiej, jak również państwa wpisującego się w propagowanie idei humanitarnych, a także przyczyni się do umocnienia naszej pozycji w ramach Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa UE.

Ratyfikacja Konwencji umożliwi dalsze włączenie się w proces politycznej promocji prawa humanitarnego oraz rozbrojenia humanitarnego, co zgodne jest z założeniami polityki zagranicznej RP.

Rzeczpospolita Polska jest, obok Stanów Zjednoczonych Ameryki, jedynym państwem NATO, a po ratyfikacji Konwencji przez Republikę Finlandii w styczniu 2012 r., jedynym państwem UE, które nie jest stroną Konwencji Ottawskiej (poza Konwencją pozostają – Federacja Rosyjska, Stany Zjednoczone Ameryki, Chińska Republika Ludowa oraz m.in. Islamska Republika Pakistanu, Państwo Izrael, a także państwa arabskie).

Ratyfikacja Konwencji Ottawskiej pozwoli zakończyć etap konfrontowania Rzeczypospolitej Polskiej z narastającą presją ze strony Państw Stron Konwencji i organizacji pozarządowych.

Ratyfikacja Konwencji Ottawskiej przyczyni się do poprawy wizerunku Rzeczypospolitej Polskiej na arenie międzynarodowej, tym bardziej że Siły Zbrojne RP już dawno zrezygnowały z posiadania min przeciwpiechotnych jako środka walki i pomimo braku formalnego, prawnego obowiązku wycofały je z uzbrojenia. Ostatnia partia min została zdjeta z zapasów operacyjnych w końcu 2009 r. Ponadto Rzeczpospolita Polska od dłuższego czasu postępuje zgodnie z głównymi celami i przedmiotem Konwencji – nie produkuje i nie eksportuje min oraz nie wykorzystuje ich w jakichkolwiek operacjach wojskowych.

Skutki prawne

Przyjęcie Konwencji Ottawskiej do polskiego porządku prawnego będzie związane z koniecznością zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie rodzajów broni i amunicji oraz wykazu wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, na których wytwarzanie lub obrót jest wymagana koncesja (Dz. U. Nr 145, poz. 1625, z późn. zm.) poprzez skreślenie

określenia „miny przeciwpiechotne” w punkcie 25 ppkt 1 Wykazu rodzajów broni i amunicji o przeznaczeniu wojskowym i policyjnym, na których wytwarzanie lub obrót jest wymagana koncesja stanowiąca załącznik 1 do rozporządzenia.

W związku z koniecznością wykonania zobowiązania zawartego w art. 9 Konwencji do wprowadzenia sankcji karnych w celu zapobiegania i powstrzymywania działalności podejmowanej na terytorium RP lub przez obywateli polskich będzie miał zastosowanie art. 121 k.k., który stanowi, iż „wytwarzanie, gromadzenie, nabywanie, zbywanie, przechowywanie, przewożenie, przesyłanie środków walki bądź prowadzenie badań mających na celu wytworzenie lub stosowanie takich środków wbrew zakazom prawa międzynarodowego lub przepisom ustawy, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10”.

Niezbędna będzie też nowelizacja rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie wprowadzenia zakazu i ograniczenia obrotu towarami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa (Dz. U. Nr 255, poz. 2557, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 91 ust. 2 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.) Konwencja Ottawska, jako umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, będzie miała pierwszeństwo w polskim porządku prawnym przed ustawą, jeżeli ustawy nie da się pogodzić z postanowieniami Konwencji⁶⁾.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej zamierza złożyć deklarację dotyczącą interpretacji art. 1 ust. 1, lit. c. Zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. c. Konwencji każde Państwo Strona zobowiązuje się, że nigdy w żadnych okolicznościach nie będzie pomagać, zachęcać ani skłaniać kogokolwiek w dowolny sposób do podejmowania jakiegokolwiek działalności zabronionej Państwu Stronie na mocy niniejszej Konwencji. Wobec braku definicji legalnej pojęcia pomocy, zachęcania oraz skłaniania, sytuacja, w której Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej lub jej obywatele będą uczestniczyć w planowaniu, realizacji operacji, ćwiczeniach lub innego rodzaju działalności wojskowej, prowadzonych wspólnie z siłami zbrojnymi państw niebędących stronami Konwencji, które to siły angażują się w działania zabronione przez Konwencję, istnieje obawa, że ww. działania będą uznawane za sprzeczne

⁶⁾ Art. 91 ust. 2 Konstytucji RP stanowi, że „Umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową.”

z postanowieniami Konwencji. Należy stanowczo podkreślić, że w rozumieniu Rzeczypospolitej Polskiej samo uczestniczenie Sił Zbrojnych RP lub jej obywateli indywidualnie w kontekście operacji, ćwiczeń lub innego rodzaju działaniach wojskowych, sankcjonowanych przez Organizację Narodów Zjednoczonych lub prowadzonych zgodnie z prawem międzynarodowym wspólnie z siłami zbrojnymi państw niebędących stronami Konwencji, które to siły angażują się w działania zabronione przez Konwencję, nie stanowi samo przez się naruszenia przedmiotowej Konwencji.

Skutki dla Sił Zbrojnych RP

Związanie się przez Polskę Konwencją Ottawską pociągnie za sobą następujące skutki dla Sił Zbrojnych RP:

- zakaz użycia min przeciwpiechotnych w działaniach obronnych na terytorium Polski zarówno przez nasze siły zbrojne, jak i siły zbrojne państw udzielających nam wsparcia, które nie są stroną Konwencji Ottawskiej – w praktyce tylko Stany Zjednoczone Ameryki,
- ograniczenie zakresu współdziałania w wielonarodowych operacjach wojskowych SZ RP z państwami niebędącymi stronami Konwencji Ottawskiej, jeśli wykorzystują one w takich operacjach miny przeciwpiechotne,
- konieczność dostosowania planów operacyjnych, dokumentów normatywnych i instrukcji szkoleniowych w celu uwzględnienia w nich zakazów wprowadzanych postanowieniami Konwencji Ottawskiej.

IV. Sposób przyjęcia Konwencji Ottawskiej do polskiego porządku prawnego

Zakres przedmiotowy Konwencji Ottawskiej odnosi się bezpośrednio do sfery bezpieczeństwa państwa i spraw związanych z obronnością. Ze względu na postanowienia zobowiązujące do nakładania sankcji karnych na osoby, które nie przestrzegają postanowień Konwencji oraz konieczność zmian wyżej wymienionych ustaw wymagana jest ratyfikacja Konwencji Ottawskiej za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, tj. w trybie art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r.

Zgodnie z art. 17 ust. 2 Konwencji Ottawskiej wejdzie ona w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej pierwszego dnia szóstego miesiąca następującego po dacie złożenia dokumentu ratyfikacji depozytariuszowi Konwencji. Po

ratyfikowaniu Konwencji Ottawskiej i jej głoszeniu w Dzienniku Ustaw będzie ona, zgodnie z art. 91 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r., stanowić część krajowego porządku prawnego i będzie bezpośrednio stosowana.

V. Podmioty prawa krajowego, których dotyczy Konwencja Ottawska

Wykonywanie postanowień Konwencji Ottawskiej spoczywać będzie, według właściwości, na:

1) Ministrze Spraw Zagranicznych – w zakresie:

- reprezentowania strony polskiej w kontaktach z Państwami Stronami Konwencji i Sekretarzem Generalnym ONZ,
- zbierania danych potrzebnych do sporządzania corocznych raportów o wykonywaniu Konwencji i ich składania, w tym raportu przedkładanego depozytariuszowi nie później niż 180 dni po wejściu w życie Konwencji,
- koordynacji podejmowanych przez Polskę działań w ramach międzynarodowych inicjatyw pomocowych oraz występowania o środki finansowe na ten cel;

2) Ministrze Obrony Narodowej – w zakresie:

- przestrzegania zakazów wprowadzonych postanowieniami Konwencji, w szczególności zakazu użycia i posiadania min przeciwpiechotnych (art. 1 ust. 1 z uwzględnieniem wyjątków zawartych w art. 3 ust. 1),
- zakończenia, nie później niż w okresie 4 lat od chwili wejścia Konwencji do polskiego porządku prawnego, rozpoczętego procesu niszczenia zasobów min przeciwpiechotnych (art. 4 z uwzględnieniem wyjątków zawartych w art. 3 ust. 1),
- zmian obowiązujących w Siłach Zbrojnych RP przepisów oraz w miarę potrzeby wydanie nowych przepisów, które pozwalałyby sprawnie wykonywać postanowienia Konwencji (art. 9),
- przygotowania danych wyjściowych do sporządzenia raportu przedkładanego depozytariuszowi nie później niż 180 dni po wejściu w życie Konwencji i następnie corocznie do dnia 30 kwietnia (art. 7);

- 3) Ministrze Gospodarki – w odniesieniu do kwestii związanych z kontrolą eksportu, zakazem wytwarzania oraz prowadzenia obrotu minami przeciwpiechotnymi;
- 4) Ministrze Spraw Wewnętrznych – w zakresie ścigania przestępstw stanowiących naruszenie postanowień Konwencji;
- 5) Ministrze Nauki i Szkolnictwa Wyższego – w zakresie odnoszącym się do zakazu prowadzenia badań mających na celu rozwijanie konstrukcji i udoskonalanie min przeciwpiechotnych;
- 6) Ministrze Finansów – w zakresie egzekwowania ograniczeń i zakazów obowiązujących w wywozie, przywozie i tranżycie;
- 7) Ministrze Zdrowia – w zakresie udzielania pomocy zdrowotnej dla ofiar min przeciwpiechotnych;
- 8) Ministrze Pracy i Polityki Społecznej – w zakresie udzielania pomocy dla celów zapewniania społecznej i ekonomicznej reintegracji ofiarom min przeciwpiechotnych.